

Måltid ved en sandstrand
Asbjørn Aavik - "Efter påskemorgen"

Johs. 21, 1 flg.

Syv af Jesu disciple er vendt tilbage til Galilæa. De er kommet til Tiberias-søen. De er muligvis taget ind i Peters hjem. For en aften siger denne discipel:

-Jeg tager ud at fiske.

Vi tager også med, siger de andre.

De havde sikkert i nogle dage været i gang med at få båden i orden. Måske også garnene. Der er måske gået mere end to år siden de trak båden på land, hængte garnene op og gik ind i Jesu følge. Båden havde slået revner i Galilæa-solen, i vind og vejr. Garnene havde børnene leget med. Men nu var båden igen tæt og brugbar. Det var garnene også. Eller: Båd og garn var lånt af en god nabo.

I al fald: Da det lysnede til en ny dag, stod de igen med tomme garn. Ikke en eneste lille fisk. Mismod og tavshed.

Simon Peter og Tomas

Vi mærker os, at disse to nævnes sammen. Og Bibelen vil sikkert fortælle os noget med det. Begge havde fejlet og svigtet. Ikke holdt mål i prøvens stund. Den ene havde grædt bittert og længe over sit nederlag. Den anden vandrede omkring i tvivl og mørke en hel uge uden at finde noget svar på spørgsmålet: Hvorfor skulle alt dette ske med Jesus?

De havde også begge to haft et nyt møde med Mesteren. De havde fået gjort op. Tilgivet og forløst igen. Det er muligt, at denne fælles oplevelse førte de to sammen på en speciel og ny måde. Eller at Peter, som en selvskreven leder af flokken, følte at han specielt burde tage sig af Tomas.

I det mindste lærer vi her, at vi som medarbejdere skal tage os af hinanden. Hjælpe hinanden i de kriser, vi møder i efterfølgelsen. Gå til en anden. Tale ud. En sådan åndelig hjælp kan løse op for mangt og meget og hjælpe en medarbejder til frimodighed, fred, glæde og tryghed.

Fiskere

Så mærker vi os, at Jesus, da han åbenbarer sig for dem ved stranden, ikke kommer med et eneste bebrejdende ord, fordi de var gået tilbage til deres gamle arbejde, og havde brugt nogle dage på at pudse båden op og bøde garnene.

De skulle jo prædike.

Men sådan er Jesus.

Han vidste, de bare var ganske almindelige mennesker, og nu var inde i en stor krise på grund af det, der var sket. Også bange. Det had, de åndelige ledere havde vist over for Jesus, da de dømte ham til døden, kunne når som helst også ramme dem. Derfor tav de. De gemte sig. De kaldte ikke sammen til møder i byerne ved søen.

Muligvis spillede økonomien også ind. Kassereren, Judas, havde begået selvmord. Flokken af kvinder, som havde været med i følget og tjent med det, de ejede, var nu spredt og frygtsomme. Disciplene var unge mænd, der trængte til noget at spise. I det mindste havde Peter en familie at tænke på. Gav natten dem fisk i garnet, ville en morgentime på byens marked give dem mønter i lommerne.

Måltid og varme

Nu kunne vi vente, at Jesus, Mesteren, ville komme helt ned til vandkanten og stå med sandalerne i

søens morgendønninger. For så med stærk, klar og myndig stemme, som de kunne genkende, kalde båden ind dér, hvor han stod. Og så skulle de have en reprimande. De syv skulle sættes på plads. Tavse ville de stå der i deres båd i solopgangen. Tomme garn. En lang nats slid . . .

Nej, han opmuntrer dem:

- *Kast garnet ud på højre side af båden, så skal I få fisk* (vers 6).

Det gjorde de så, og fik så meget, at de ikke kunne hale garnet ind.

En forklaring: For os er det vanskeligt at forstå dette med at »kaste garnet ud«. Vi sænker det på dybt vand ved vor kyst. Det er anderledes i Mellemøsten og Østen i øvrigt. Disse fiskere var på lavt vand. Garnet er cirkelformet med blylodder. Kunsten er så fra båden at kaste garnet forsigtigt ud, så det falder over vandet som en cirkel, for så hurtigt at synke mod bunden og fange fiskene i garncirklen. Det har jeg set hundreder af gange langs Kinas brede floder. Jeg har selv fået lov til at prøve, men med tomt garn.

Kulild med fisk og brød

Det er det, der venter de nattekolde og våde fiskere. Ikke et eneste hårdt ord. Kun mad og varme. Jesus havde ved et under i sin almagt klaret det uden »råvarer« og trækul fra nogen forretning i Kapernaum.

- Kom herhen og spis (vers 12). Er det ikke vidunderlige ord?

Trætte og modløse medarbejder: - Der begynder Jesus, når han tager sig af os på ny. Han indbyder til noget, han har gjort færdigt.

»Herrens gæstebud« står der som overskrift over dette og de følgende vers i min Bibel:

- *Herskarers Herre gør på dette bjerg et gæstebud for alle folkeslag med fede retter og stærk vin, med fede, marvfulde retter og stærk og klaret vin.* ([Es. 25,6](#)).

Dér ved varmen og den færdige mad på stranden i Galilæa tilføjer Jesus ikke engang:

- Siden kan I drage ud og prædike i byerne og landsbyerne her omkring søen.

Nej, han ved - også i dag - at får han bare lov til at mætte os ved sit rige bord og lov til at varme os ved den guddommelige »kulild«, så må vi ud og dele med andre, hvad Jesus har givet os.

Et ørkenmåltid

Her ved Genesaret sø læser jeg igen beretningen om profeten Elias under gyvelbusken i en ørken. Han kom fra Karmel - fra en mægtig sejr. Han havde stået i forreste linie i kampen mod hedenskab og afgudsdyrkelse i Israel. Nu havde han også set Herren gribe synligt ind. Jehovas flammer fortærede ikke kun offeret på alteret. De brændte videre ned i stenalteret. Hver sten brændte op. Så fortsatte flammerne med at opslikke alt vandet i grøften, der var gravet omkring alteret. Et sådant mod havde profeten. Det var ham, der forlangte sådan en bred grøft med vand midt i en tørketid på 3 år.

Så er sejren vundet. De falske profeter er samlet sammen og ført bort. Kong Akab er kørt bort i sin statsekvipage i stor fart. Det blev skyet. Der hørtes en susen af regn ind fra Middelhavet . . . ([1. Kongebog 18](#)).

Men profeten Elias - helten fra Karmel?

Om ham læser vi:

- Han kom da til Beérsjeba i Juda. Der lod han sin tjener blive og vandrede selv en dagsrejse ud i ørkenen og satte sig under en gyvelbusk og ønskede sig døden, idet han sagde: »*Nu er det nok, Herre; tag mit liv, thi jeg er ikke bedre end mine forfædre!*«

- Så lagde han sig til at sove under en gyvelbusk. Og se, en engel rørte ved ham og sagde: »Stå op

og spis! « Og da han så sig om, se, da lå der, hvor hans hoved havde hvilet, et ristet brød, og der stod en krukke vand; og han spiste og drak og lagde sig igen. Men Herrens engel kom atter og rørte ved ham og sagde: »*Stå op og spis, ellers bliver vejen dig for lang!*« Da stod han op og spiste og drak; og styrket af dette måltid vandrede han i fyrretyve dage og fyrretyve nætter lige til Guds bjerg Horeb . . . ([1. Kongebog 19,3-8](#))

Også denne del af Karmel-opgøret har fået plads i vor Bibel. Det er jeg glad for. En stor profet. Et stærkt og modigt vidne. En mand, som altid i sin tjeneste helt og fuldt stolede på Gud. Og så finder vi ham her sammenkrøbet under en gyvelbusk i ørkenen. Det er det, der er det store ved Skriften. Ord, som bliver til trøst for andre små i samme spor. Vi læser det og genkender os selv.

Det vidunderlige er, at Herren ikke møder frem med en skæld-ud-prædiken, der ved en ørkenbusk. Der er ikke et bebrejdende ord. Der er brød. Rigeligt med brød. Og den trætte profet bliver vækket på ny. Ikke til en ny Karmel-prædiken. Nej, men til et nyt måltid. Sådan er Jesus. Han er en vedvarende frelser og redder for os forkyndere.

Det vil vi prise og ophøje ham for. Der er ingen, der undgår at efterlade den slags spor i ørkenen i vor tjeneste og efterfølgelse. Men så er der også en engel, der finder disse bedrøvelige flugtspor.

Mættet af et dobbeltmåltid. Fyrretyve dage og fyrretyve nætters vandring. Guddomsmåltid!

Store fisk - store kurve

Det var Peter, der denne morgen drog garnet i land. Og Skriften fortæller: - *Det var fyldt af store fisk!* ([Johs. 21,11](#)). Og i hellig undren talte han dem - et hundrede og treoghalvtreds.

Jesus bruger altid store måleenheder, når han deler ud til sine trængende børn. Også til Peter, som havde fornægtet ham.

Men store kurve?

Jo, det fortæller Markus om ([Mark. 8, 1 flg.](#)).

Fire tusind mennesker, og så syv brød (rundstykke- størrelse) plus nogle småfisk. Det velsignede Jesus, så alle blev mætte. Bagefter samlede disciplene syv kurve sammen af det, der blev tilovers. Der er to ord for kurv på græsk, der bruges i Det nye Testamente. Det ord, der bruges her betyder stor kurv, som den, vennerne brugte, da de ferede Paulus ned fra muren, da han måtte flygte fra Damaskus ([Ap.G. 9,25](#)). Tænk, om vi virkelig fik Jesus at se - fik at se, hvor stor han er for den, der trænger til ham - for den, som sørger og græder over sin egen åndelige fattigdom og den ringe frugt i efterfølgelsen.

En stor Frelser med store kurve!

(Afsnit fra "Efter påskemorgen - Jesus møder sine svigtende børn" af Asbjørn Aavik - Dansk Luthersk Forlag 1985 - Shafan 11-02-14)